

Biz Japonları Niçin Severiz

– Sami Biber · 25 Ocak 2018

Belki de bazı okurlar " Nereden çıkartıyorsun Japonları sevdiğimizi?" Diyecektir ama biz Türk Milleti olarak Japonları severiz genellikle.

Mesela yakın komşularımızın hiç birisini Japonlar kadar sevmeyiz.

Yunan, Bulgar, Rus, İran, Irak, hele de Suriyelileri Japonlar kadar sevdiğimiz söylenebilir mi? Hiç sanmam.

Bizden binlerce kilometre ötede yaşayan bu insanları niçin bu kadar seviyoruz peki? En azından yakın komşularımızdan daha çok seviyoruz.

Bunu genelde Ertuğrul Faciasına bağlar bazı tarihçilerimiz.

II. Abdülhamit Döneminde Türklerin denizlerde de var olduğunu göstermek amacı yanında uzak doğuda da olsa bir müttefik arayışı içinde olmamız sebebiyle Japonya'ya Ertuğrul adlı bir Türk Savaş gemisi, nezaket ziyaretinde bulunmak üzere gönderilir. (1889-1890 Yılları) (Öncesinde tabii ki Japon veliaht prensi Komatsu'nun Türkiye ziyareti söz konusu olmuştur.)

Bu gemi Japonya'ya varır, Japon imparatoruna hediyeler verilir falan filan ama dönüşte Yokohoma Adasının Kaşinozaki Feneri yakınlarında feci bir fırtınaya tutularak parçalanır. 540 kişilik mürettebattan sadece 69 kişi o çevrede bulunan fakir Koşmo köyü sakinleri tarafından kurtarılır. (Denizden çıkarılan cesetler o köyde yaptırılan bir şehitliğe defnedilmiştir Japon hükümeti tarafından)

Kurtarılan 69 Kişi daha sonra Japon İmparatoru Meiji'nin özel ihtimamı ile hastanelerde tedavi ettirilir ve nihayet yine Japon imparatorunun tahsis ettiği iki gemi ile (Kongo ve Hiyei) İstanbul'a getirilirler.

Kongo ve Hiyei adlı gemilerden çok kısa süre sonra Japonya'dan iki önemli şahıs daha İstanbul'a gelir. Bunlardan biri Japonya'da yayınlanan Yiji Şimbun gazetesinin yazarlarından Şotara Noda, diğeri ise Yakındoğu Ticaret Şefi Torijaro Yamada idi. Bu ikisi Japon gazeteleri vasıtasıyla Türk denizciler için toplanan paraları ve Japon İmparatoru Meiji'nin yeni hediyelerini Sultan II. Abdülhamit'e takdim etmek için gelmişlerdi.

İşte bu iki Japon'un ikisinin birden daha sonra Müslüman olduğu, Şotara Noda'nın Türk gizli

servisi elemanlarına kung- fu öğrettiği, Yamada'nın ise içlerinde Mustafa Kemal'in de bulunduğu 5 Türk subayına Japonca öğrettiği, hatta Mustafa Kemal'in en son 1931 yılında gördüğü Torijaro Yamada'ya büyük saygı gösterip ayağa kalkarak " Hocam" Diye hitap ettiği yönünde bazı kayıtlar vardır. (Bugün ülkemizde Trabzon Hurması diye bilinen Japon Hurmasının tohumlarını ilk kez Türkiye'ye getiren kişinin de Torijaro Yamada olduğu söylenir.)

Japonların bu yüce gönüllülüklerine karşılık. Türkler de Turgut Özal Döneminde Tahran'da mahsur kalan 215 Japon vatandaşını THY İzmir uçağı ile Türkiye'ye taşıyıp Saddam'ın bombaları altında ölmelerinin önüne geçmişlerdir 15 Mart 1985 de..

Ancak Türk- Japon dostluğunda bu gibi tarihi olayların rolü olduğu kadar asıl etkili olan faktör sanırım Japon ve Türklerin yiğitlik anlayışlarının çok benzer olmasından kaynaklanıyor.

Şimdi sizlere bir Japon yiğitlik hikayesi anlatacağım. Böyle bir şeyi dünyada ancak ya Japonlar yaşar, ya da Türkler...

II. Dünya Savaşı bilindiği gibi 1939 da başlamış ve 1945 de sona ermişti. Bu savaşı bitiren en önemli faktör ise Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombalarıydı. Bu rezilce saldırı sonucu Japonya çaresiz - kayıtsız şartsız- teslim olmuştu. (2 Eylül 1945)

Japonya teslim olmasına olmuştu ama bazı birliklerinin bundan haberi yoktu.

Çeşitli adalara ABD ile gerilla savaşı yapmak üzere gönderilmiş olan bazı Japon birlikleri iletişim noksanlığı ve benzeri sorunlar yüzünden hâla savaşmaya devam ediyordu. Ancak tabii ki bu durum da çok uzun sürmedi. Bir kaç kişi hariç... Onların savaşı yaklaşık çeyrek asır kadar daha devam etti.

Evet, teğmen Hiroo Onoda ,17 Aralık 1944'te (savaş bitmeden 9 ay önce) Binbaşı Taniguchi'den aldığı emirle Lubang adasına "haber alma ve gerilla görevi" ile gönderildi.

Adaya gelen Teğmen Hiroo Onada, burada Yuichi Akatsu, Shoichi Shimada ve Kinshichi Kozuka ile bir ekip oluşturarak ormanda gerilla savaşlarına başladı. Oysa onlar savaşıp dururlarken savaş çoktan bitmişti ama bu cesur askerler bizzat Japon Genel Kurmay Başkanının imzasını taşıyan - savaşın bittiğine dair- bildirilere de " Bu ABD nin bir hilesidir " Diye inanmıyorlardı.

Dört kişilik ekip 1949 a kadar ormanlarda saklandılar hiç fire vermeden... 1949 Eylülünde ilk fireyi verdiler. Yuichi Akatsu ekipten ayrıldı ve 6 ay sonra Filipin askerlerine teslim oldu.

1954 Yılında ikinci fireyi verdiler: Shoichi Shimada vurularak öldürüldü.

1972 yılında Hiroo Onodo tek başına kaldı. Çünkü son arkadaşı Kinshichi Kozuka da öldürülmüştü.

Yani anlayacağınız II. Dünya savaşının bittiği 1945 den 1972 yılına kadar geçen yirmi yedi yıl zarfında ormanda ABD ye karşı çarpışmakta olan ekipten sadece Hiroo Onodo sağ kalmıştı ve o savaşa hâla devam ediyordu. Aslında kimle ve neyle savaştığı da belli değildi. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu ve bunu da bir çeyrek asır başarmıştı o ormanda.

İşin ilginç tarafı Hiroo Onoda'nın ailesi de ondan çoktan umudunu kesmiş, on dört sene kadar bir gün döner diye bekledikten sonra 1959 yılında kendisine sembolik bir mezar yapıp adamı sembolik olarak gömmüşlerdi bile.

Evet, Hiroo Onoda tamamen yalnızdı ama tek başına da olsa savaşa devam ediyordu.

Ormanda tek başına savaşan Hiroo Onoda, 1974 senesinde kaşif Norio Suzuki tarafından bulundu.

Bundan sonrası tam komedi...

Suzuki'nin ısrarlarına rağmen Onoda, Binbaşı Yoşimi Taniguchi'den emir almadan teslim olmayacağını belirtti.

Allahtan Binbaşı Yoşimi Taniguci hayattaydı, her ne kadar o an itibariyle kırtasiyecilik yapan basit bir esnaf idiyse de...

Adaya gelen eski Binbaşığı gören Onoda, "Teğmen Onoda göreve hazır, komutanım" diyerek silahını ve mermilerini teslim etti.

Şimdi siz söyleyin. Böyle bir millet sevilmez m?

RESİMLER

- 1- Hiroo Onoda- Askerliğinin ilk günleri
- 2- Hiroo Onoda - Teslim olurken
- 3- Hiroo Onoda en son hali.